

i, at dette Erhverv bør være bunden Næring, og at Lovgivningen bør have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, mener vi, at vi staar paa en fastere Grund end de, der paa en vis Maade vil hævde, at de gaar med til at arbejde for Ædrueligheden i vort Folk, men alligevel vil give Frihed paa Omraader, hvor vi mener, den er skadelig; den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Godskesen) maatte jo ogsaa indrømme, at der her var store Farer, meget store Farer.

Det blev sagt, at naar man kom saa vidt, at der skulde tales om Midler og Maal, blev Skillelinierne draget skarpt op, og det er de i Virkeligheden ogsaa blevet her i Tinget. Vi har set det samme ude i Livet. I Tale og Skrift staar Anskuelserne skarpt imod hinanden; der er brugt saa stærke Ord som Ulykke for Samfundet. Men naar der kan bruges saa stærke Ord, og man ikke har Ret til at betvivle, at de Mennesker, som bruger de stærke Ord, mener, at en forkert Lovgivning paa dette Omraade kan blive en Ulykke for Samfundet og for Folket, maa det blive en alvorlig Samvittighedssag for os, der er med til at lovgive, og vi maa nøje overveje, hvilket Standpunkt vi tager. Men naar nu Lovgivningen allerede paa et tidligere Tidspunkt har maattet træde regulerende til, har det Lovgivningsarbejde, der har været paa dette Omraade, jo kunnet være en Begyndelse til den senere Udvikling, og det største Udslag af dette Lovgivningsarbejde kan man vel nok sige var Beværterloven af 1912. Men alle Love skal jo revideres, og det er da rimeligt og naturligt, at naar man reviderer en Lov, reviderer man den paa Grundlag af de Erfaringer, man har høstet ved Lovens Administration. Jeg synes personlig, og jeg tror, at flere med mig synes, at det foreliggende Lovforslag kun kan betragtes som en Revision af Beværterloven af 1912, selvfølgelig med noget skærpede Bestemmelser, det er ganske rigtigt, men disse skærpede Bestemmelser er i Virkeligheden et Udslag af Praksis ude i Livet.

Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Lovparagraffer, men vil kun berøre et Par af de brændende Stridspunkter indenfor Lovens Omraade. Der er f. Eks. den Paragraf, som omhandler Begrænsningen af Aaremaalet for Bevillinger. Det er selvfølgelig en Paragraf, som kan virke stærkt indgribende, og som mange kan føle sig stærkt generet af, men denne Bestemmelse er indført paa Grundlag af Erfaringen, idet det har vist sig, at mange

Byer allerede har praktiseret den i deres Vedtægter, ja, der er over 40, som allerede har indført en Indskrænkning af Bevillingernes Gyldighed til 5 Aar. Jeg for mit Vedkommende og flere med mig kan ikke gaa med til, at hvis en Beværter har faaet en saadan Bevilling for 5 Aar, og Fornyelse derefter nægtes ham, skal han have Erstatning derfor. Vedkommende vidste jo i Forvejen, hvad han gik ind paa: at han aldeles ikke var sikker paa at have Bevillingen længere end 5 Aar. Man kan vel ogsaa nok sige, at hvis der ikke foreligger særlige Forhold, vil det i de allerfleste Tilfælde ikke være saa vanskeligt for ham at faa Bevillingen fornyet. Men hvis man kommer ind paa Erstatningskrav, og Erstatningskrav paa et Grundlag, som jeg synes absolut ikke kan motiveres, da vedkommende vidste, hvad han gik ind til, glider man meget let ind paa, at det bliver livsvarige Bevillinger, og det kunde i enkelte Tilfælde være højst uheldigt. Det vilde i alle Tilfælde blive en Udgift, og det vil være vanskeligt at beregne, hvor stor denne Udgift kan blive. Dette kan jeg derfor absolut ikke gaa med til. Jeg tror ogsaa, det vil høje Standen, naar Beværterne har denne Frygt for, at Bevillingen kan blive taget fra dem, ligesom jeg tror, det vil være til Fordel for Forholdene paa de forskellige Beværtningssteder, idet Værten for sin egen Skyld vil anstrænge sig for, at der ikke gives Anledning til Kritik.

Der er et andet meget vigtigt Stridsspørgsmaal, nemlig Kommuneafstemningerne. Den røde Traad, som gaar gennem hele vor demokratiske Lovgivning, er imidlertid: kommunalt Selvstyre i alle kommunale Spørgsmaal, og her hviler det foreliggende Lovforslag jo ogsaa paa Erfaringer fra Livet, idet Kommunerne selv har vist den Vej, Lovgivningen bør gaa, ved at praktisere disse Kommuneafstemninger i flere Hundrede Tilfælde i de forløbne Aar. Jeg mener, at det vilde være et Tilbageskridt, hvis man fratog Befolkningen det Middel, den har i Kommuneafstemningen, til at give Udtryk for, hvad der er dens Ønske og Villie. Jeg er heller ikke bange for — og andre staar her ligesom jeg — at gaa med til almindeligt Flertal ved saadanne Afstemninger. Jeg tror nemlig ikke, man kan sige med nogen Ret, at Befolkningen i vor Tid staar ligegyldig overfor dette Spørgsmaal. Nej, Befolkningen er tværtimod saa vaagen, at det endogsaa til Tider udarter til Haandgribeligheder under Diskussionerne